

Till Skardu!

Skardu är en by i norra Pakistan, eller Baltistan som området heter, och är mest känd för att de som skall bestiga K2 utgår härifrån. När vi ändå är inne på K2 och innan vi går vidare i berättelsen så kan jag berätta att K2 ligger långt bort från civilisationen. Man kan inte köra med bil (jeep) hela vägen fram till berget utan man måste gå eller rida en 3 dagar innan man kommer till själva berget och kan upprätta någon form av base camp. Nu har jag glömt om jag berättat detta som kommer i någon av mina tidigare berättelser – hur som helst: När jag besökte ett av de pakistanska förbanden kom vi in på detta med bergsklättring eftersom K2-tragedin tidigare i somras kom på tal och en av officerarna varit med i räddningsoperationen. Jag undrade då hur dom såg på detta att det kommer bergsbestigare till Pakistan och hamnar i trubbel och så måste Pakistanska armén rycka ut? För det första tyckte dom att det var deras skyldighet att rädda personer i nöd oavsett orsak och sedan såg dom dessa räddningsoperationer som bra träning. K2 anses som väldigt svårklättrat men tydligen är Nanga Parbat, som är lite lägre, ett av de svåraste bergen – allt enligt Reinhold Messner. Reinhold Messner är en italiensk legend inom bergsbestigning som befann sig i Pakistan för några veckor sedan för att göra en film om sitt liv.

Jag och min finländske kollega hade förberett ett besök här i Gilgit för vår svenske general som är Acting Chief Military Observer eller ACMO kort o gott. För närvarande finns ingen CMO i missionen men väl en DCMO – Deputy Chief Military Observer – som är vår general från Sverige och som då får agera ACMO. Det finns mao ingen chef men väl en ställföreträdare som då får chefa helt enkelt!

Vi hade planerat intressanta besök i terrängen, bokat träffar med bataljonschefer, ordnat rum samt bokat möte med chefen för den militära delen i hela Northern Areas som kallas FCNA eller Force Commander Northern Areas. Att få detta schema, som skulle exekveras under tre dagar på plats och att få alla inblandade med i matchen hade tagit oss en 2 veckor i kalendertid med mycket tedrickning, socialt prat, övernattningar och förvirrade samtal. Det var just ett sådant möte jag återvänt från i berättelsen "Att Tveka" och fått beskedet att ring

imorgon så skall allt vara löst – Insh Allah! Ibland kan man som svensk bli en aning frustrerad på Insh Allah – jag vet att jag talat positivt om detta och att vi borde anamma lite av det...men ibland får man nog.

Generalen skulle flyga från Islamabad till Gilgit men det var dåligt väder så flyget var inställt så det fick bli bil dagen efter så här sprack den första delen i planen. Nåväl, dagen efter vid 5.30 gav sig generalen av från Islamabad för en 15-timmars färd mot Gilgit. Efter ca 5 timmar fick vi besked om att ett stort jordskred skett mitt emellan Islamabad och Gilgit och stängt av vägen och att det skulle ta minst en dag att röja så bilen med generalen vände åter till Islamabad. Dag tre så gjordes ett nytt försök och generalen kom slutligen till Gilgit klockan 21.00 och vi hade förberett en måltid med soppa, kyckling, ris, chapati och kall öl. Vi hade lyckats boka om rummet på det militära guest house i Gilgit så efter middagen var det bara för generalen att checka in. Vi hade även lyckats boka om besöket med FCNA till morgondagen men i övrigt sprack alla våra fina planer...Insh Allah. Det enda som återstod för oss, efter besöket hos FCNA, var att vi skulle ta oss och generalen till Skardu eftersom vi har en fältstation även där och denna station stod på tur i den stora planen. Med generalen hade även en observatör anlänt som skulle till Skardu och som övernattat på stationen. Han hade försökt 4 gånger att komma till Gilgit – flyg, med bil som slutade med krock, med bil och jordskred så fjärde gången gillt blev det succé.

Eftersom vi var tre ordinarie på stationen och den extra observatören samt general med följe fick det bli två bilar. Resan var beräknad till ca 6 timmar. Efter besöket hos FCNA hade de två italienska observatörerna förberett en lunch – kan någon gissa? Helt rätt, givetvis stod pasta på menyn och det blev spaghetti i en ljuvlig tomatås. Regel nummer ett – pastan skall ALLTID blandas med sin sås, i grytan/kastrullen, och liksom ”förena” sig samt även lite parmesan. Givetvis hade italienarna med sig parmesan och espressobryggare till Pakistan – hur kan man leva utan detta här? Mao, servera aldrig pasta och sås separat i fortsättningen!

Alla fick varsin stadig portion och det var fantastiskt gott. Nu var vi mätta och redo för turen mot Skardu. Här är en fin bild av oss före avfärd.

Färden gick i vanlig ordning söderöver på Karakoram Highway via byarna Jaglot och Bunji. Vi korsade Gilgit River, över en sån där skön Indiana Jonesbro, precis där den möter och går ihop med Indus. Sedan gick vägen genom traditionella dalgångar med höga bergssidor, getter, kossor och en ständig ström av lastbilstrafik. Idag var det ovanligt mycket lastbilar som kom från Skardu så det blev till för chaufförerna att vara vaksamma vid mötena eftersom vägen slingrade sig och det i många fall var skymda kurvor där man naturligtvis fick alla möten. Eftersom det är Ramadan eller Ramazan så stannade vi till på eftermiddagen i byn Shengus så att förarna kunde be.

Detta blev ett skönt stopp även för oss andra. Mot Skardu och här är en liten interiörbild från min bil där de två italienarna åkte med - pastamännen. Den ene (Giachi) som sitter till höger är på min station och den andre (Tosi – inte att förväxla med Umberto Tozzi) som sitter till vänster skall till Skardu för tjänstgöring – det var Tosi som till slut kom fram på sitt fjärde försök.

Vi körde hela tiden vid sidan av Indus och över hängbroar. Undrar om dom går sönder någon gång? Jo, det gör dom... Jag har sett antal trasiga.

Som alltid måste man stanna för att vila och speciellt viktigt är det att vi byter förare ganska ofta under Ramadan. Om man inte äter eller dricker något under dygnets ljusa timmar så sjunker givetvis koncentration och uppmärksamhet. Nu under Ramadan kör vi nästan alltid med två förare.

Efter en sex timmar kom vi så äntligen fram till Skardu men innan Skardu så formar Indus ett märkligt område med stora sanddyner. En obligatorisk bild på vägen till eller från Skardu!

Äntligen framme i Skardu och ytterligare en obligatorisk bild framför infarten till fältstationen.

Väl framme i Skardu var det kul att träffa dom som jobbade där. Dels var den en finländare, som jag jobbat med i Gilgit precis när jag kom, och dels var det en kroat som jag åkte med från Islamabad till Gilgit senaste turen.

Eftersom vi var många blev det mycket snack ute på planen. Vi hade åkt i två bilar dessutom så några hade inte haft tillfälle att prata med varandra under resan hit.

Här ser vi Giachi (från min bil) samt Tapia från Chile. Dom hade jobbat tillsammans på stationen i Kotli.

Tapia undertecknar alla sina mail som han skickar med

The last king of Kotli

Skönt att det finns utrymme för humor...

En annan detalj för stationen i Skardu är att vakterna sover i tält på planen – sommar som vinter. Detta är den enda stationen där detta förekommer – vintrarna kan bli väldigt kalla. Problemet är att Pakistanska armén ansvarar för vakterna och det är inget vi kan lägga oss i. Märkligt kan tyckas men så är det.

Generalen var så överlämnad till Skardu och jag var en fri man.

Innan maten fick vi en genomgång av stationen och hur deras område såg ut och lite annat smått o gott. Stationen var trång så det blev en intim middag och sedan körde vi ett ryck med lite administration eftersom teamet varit ute på uppdrag och låg efter med detta. Postgången eller Special Delivery Service (SDS) i UNMOGIP är speciell. Att skicka ett brev kräver koncentration. Det skall stämplas med sju stämplor och alla kanter skall tejpas. Allt för att säkerställa att ingen öppnar breven och hittar på något hyss. Sedan skall det skrivas kvitton i en mängd olika former. Att leverera kuvert o papper till FN vore något...

Natten kom och jag fick en fältsäng o sov på kontoret. Dagen efter åkte jag, Giachi och en annan finländare tillbaka mot Gilgit och vi passade på att stanna till på ett resort som var kinesisk inspirerat och heter Shangri-La. Det är dock inte en del av den stora Shangri-La hotellkedjan.

Här ser vi restaurangen där vi avnjöt en kopp te. På området fanns även ett minizoo som var väldigt välskött med lite lokala djur som getter, ibex och diverse fåglar. Hela anläggningen var i det närmaste tom. Vi mötte en kinesisk reporter som var i Pakistan för att göra reportage om livet i bergen och speciellt bergsfolken.

Man hade även ett annat kafé i form av en gammal DC-3'a som stog uppställd på området!

Tydligt hade planet varit tvunget att nödlända, på den tiden det begav sig, och grundaren av detta resort hade köpt planet för en billig peng. Dock blev transporten väldigt dyr.

När téet var uppdrucket gav vi oss tillbaka till Gilgit – samma väg tillbaka som igår. Det är en av nackdelarna här uppe – det finns väldigt lite vägar så ofta måste man åka samma väg fram och tillbaka. Men som alltid så är det storslagen natur att titta på.

Det är något speciellt att fara fram längs vägarna med Indus bredvid.

Efter några timmar var vi så åter i Gilgit och tog det lugnt – givetvis en bastu med lite öl och därefter en god middag och sedan var denna dag slut.

(Här sitter jag framför grundaren av Shangri-La...en officer vid grad General och namn Muhammad Aslam Khan och som tillhörde Northern Area Scouts!)

Gilgit den 11 september 2008